

KONDRAT-MEDIA

KONDRAT-MEDIA
PREZENTUJE

HISTORIA, KTÓRA WYDARZYŁA SIĘ NAPRAWDĘ

Historia Marii

ARIANA RIVOIRE

FILM W REZYSERII
JEAN-PIERRE AMÉRIS

ISABELLE CARRÉ

Historia Marii

Produkcja: Francja, 2014

Czas trwania: 94 min.

Reżyseria: Jean-Pierre Améris

(m.in. reż. „Przepis Na Miłość” 2010)

Zdjęcia: Virginie Saint-Martin

Producenci: Denis Carot, Sophie Revil

Występują: Isabelle Carré

(„Oddychaj” 2014, „Przepis na miłość” 2010, „Schronienie” 2009,
„Mój przyjaciel lis” 2007, „Kocha... Nie kocha!” 2002),

Ariana Rivoire jako Maria

Brigitte Catillon

(„Miłość i turbulencje” 2013, „Lily” 2010, „Nie oglądaj się” 2009, „Nie mów
nikomu” 2006, „Gusta i guściki” 2000),

Noémie Churlet

Festiwale
i nagrody: 2015 – Wisconsin FF

2014 – FF Locarno

2014 – FF Nowa Zelandia

Historia

Niewidoma i niesłysząca od urodzenia 14-letnia Marie Heurtin nie potrafi komunikować się ze światem. Zachowuje się jak dzikie zwierzę, które boi się nieznanej otaczającej rzeczywistości, bo nie jest w stanie jej zobaczyć ani usłyszeć. Lekarze uznali, że jest upośledzona, ale ojciec Marie nie zgadza się z ich diagnozą. Za wszelką cenę stara się nawiązać kontakt z córką i wbrew opinii specjalistów nie chce oddać jej do azylu. Zrozpaczony i bezradny umieszcza ją w Larnay Institute – edukacyjnej placówce, gdzie zakonnice opiekują się niesłyszącymi dziewczynkami.

Pomimo sprzeciwu Siostry Przełożonej, Marie trafia pod skrzydła młodej Siostry Małgorzaty, która dostrzega w niej niezwykle potencjał możliwości. Za wszelką cenę stara się przywrócić ją światu i wydobyć z ciemnej i głuchej otchłani, w jakiej przebywa od urodzenia. Pomimo błędów i momentów zwątpienia osiąga wreszcie sukces. Dzięki jej poświęceniu, wierze i bezgranicznej miłości Marie zmienia się nie do poznania. Siostra Małgorzata poprzez dotyk uczy ją alfabetu Braile'a, a potem pisanie, czytania, grania w domino, szycia i szydełkowania.

Marie poznaje na czym polega muzyka i abstrakcyjne pojęcia, takie, jak życie, śmierć i Bóg. W końcu osiąga samodzielność i staje się całkowicie samowystarczalną niezależną młodą kobietą, która pomimo niepełnosprawności jest w pełni przystosowana do życia w społeczeństwie.

Fakty historyczne

The Larnay Institute to światowej sławy organizacja, utworzona w 1859 roku niedaleko Poitiers jako mała kongregacja o nazwie Our Lady of the Seven Sorrows (Nasza Matka Boska Bolesna), a następnie rozwinięta na szerszą skalę dzięki ojcowi Charlesowi Chaubier de Larnay. Od tego czasu 89 niesłyszących sióstr troszczy się o innych upośledzonych ludzi w różnych częściach Francji, a jedna z nich świadczyła posługi nawet na Haiti. W drugiej połowie XIX wieku The Larnay Institute wziął pod opiekę grupę niesłyszących dzieci, zapewniając im edukację i ucząc komunikowania się ze światem za pomocą języka migowego. Instytut zdobył międzynarodowe uznanie

June 4, 1910.

(7)

THE FRENCH HELEN KELIER.

No less a person than a member of the French Academy, Henri Lavedan, calls attention in a Parisian paper to the recent death of a remarkable nun, Sister Sainte Marguerite, who taking some years ago a little child, deaf, dumb, blind and almost an imbecile, so instructed and trained her as to make it possible for this much afflicted child (now grown a young woman) to be counted among the most highly educated young people of France. It is the case of Helen Keller over again, only that Marie Heurtin even in a worse state than the American whose education has been the talk of country and of the world.

Some few years ago, the REVIEW contained an interesting article on the awakening of the spirit of this poor Marie Heurtin. We then gave in some detail the method employed by Sister Sainte Marguerite to bring out of the chaos of the child's mind some conception of God and of the universe and of herself. M. Lavedan says:—

One should know this unheard-of story which deserves to be read on bended knees.

Marie Heurtin (left) with the help of her director, Sister Sainte-Marguerite.

Sunday,

Third

1 St. Pe

The Ca

feast of

Sunday

Heart.

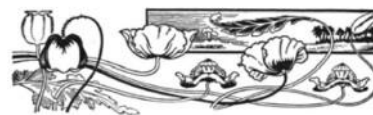
Jesus is

servant

much o

3. Marie Heurtin prend position pour converser (1901).

Marie Heurtin en Europe

**

I. — Marie Heurtin en Allemagne.

A. — SUPPLÉMENT DE LA « GAZETTE D'AUSSBOURG »

Trois semaines après son apparition, l'article de la *Quintaine* était exactement résumé à Berlin, dans la *Revue quotidienne* (*Tägliche Rundschau*), n° du 24 décembre 1900, sous le titre *L'Enseignement d'une aveugle-sourde-muette* (*Das Unterrichts einer Taubstummen und Blinden*), signé J. W. La Bavière s'en occupa davantage. M. le docteur E. Dentler, qui avait publié, l'année précédente, des études psychologiques remarquables dans les *Feuilles historiques et politiques* (*Historisch-politische Blätter*), fit connaître l'article de la *Quintaine* dans le 1er Supplément scientifique de 1901 de la *Gazette d'Augsbourg*, où il encastrait l'histoire résumée de Marie Heurtin d'un commentaire élevé de philosophie spiritualiste (1). L'article, intitulé : « Education d'une jeune fille aveugle et sourde-muette de naissance. — Une démonstration effective de la spiritualité de l'âme humaine », commence ainsi :

« Pour établir la distinction essentielle entre l'âme spirituelle de l'homme et l'âme sensible de l'animal, pour apporter la preuve de l'immatérialité et de la vraie spiritualité de

(1) *Beilage zur Augsburger Postzeitung*, 3 janvier 1901.

po ukazaniu się publikacji Louisa Arnoulda p.t. A Soul in Prison opisującej metody pracy Siostry Małgorzaty, stosowane w edukacji niesłyszącej i niewidomej od urodzenia Marie Heurtin (często nazywanej francuską Heleną Keller*, urodzoną 5 lat później od niej). Trafiała ona do Larney w marcu 1985 roku w wieku 10 lat i była w znacznie gorszym stanie od Helen Keller. Miała kłopoty w koordynacji ruchów: szarpała się, wyła niczym dzikie zwierzę, miotła rękami i nogami. Trudno było przewidzieć, czy jest w stanie czegokolwiek się nauczyć, a jeśli tak – to kiedy, bo nie widziała, nie słyszała i była niemową.

Po wielu miesiącach ogromnego wysiłku, popartego ciężką pracą Siostry Małgorzaty, w końcu zrobiła pierwszy krok. Nauczyła się języka migowego dzięki powiązaniu przedmiotu ze znakiem. Przełomem okazał się tu jednak kieszonkowy nóż, który dziewczynka bardzo lubiła. Gdy siostra go jej zabierała, na jej dłoniach własnymi palcami rysowała różne znaki i w ten sposób uczyła ją alfabetu migowego.

* Helena Keller – amerykańska pisarka, społeczna i publiczna aktywistka, która w wieku 19 miesięcy na skutek wysokiej gorączki utraciła wzrok i słuch. Z racji tego, że nie słyszała, nie posługiwała się mową. Jako dziecko zaczęła poznawać świat za pomocą pozostałych zmysłów.

Przez jej palce przepływała nie tylko nadludzka cierpliwość i wiara, ale przede wszystkim rodzaj duchowej energii, który stopniowo zmieniał młodą Marie i pomagał jej w nauce alfabetu dla niesłyszących. Marie Heurtin nauczyła się nie tylko Braille'a lecz także pisania na maszynie, grania w domino i inne gry, szycia, szydełkowania, historii, geografii. Poznała sposoby mierzenia czasu i z czasem stała się delikatną młodą kobietą, przystosowaną do życia w społeczeństwie. Jej historia to rodzaj cudu, wypracowanego dzięki mozolnej i ciężkiej pracy drugiej osoby.

Instytut działa do chwili obecnej i kultywuje zasady i metody terapii, które wypracowano przez lata praktyki.

Słowa reżysera

Ten film powstał z mojej fascynacji postacią Hellen Keller. Gdy szukałem materiałów na jej temat, natrafiłem na mniej znaną postać Marie Heurtin. Natychmiast postanowiłem odwiedzić Larnay Institute w Poitiers, gdzie Marie żyła w XIX wieku. Instytut nie jest już – jak kiedyś – religijną instytucją, ale zmienił się w centrum dla niesłyszących dzieci. W świetle naukowych odkryć, jakie miały miejsce w ostatnich 100 latach, byłem

zdziwiony, że ta organizacja nadal działa i ma się całkiem dobrze. Trudno opisać, jak się czułem, kiedy spotkałem dzieci, które komunikują się wyłącznie poprzez dotyk – bardzo chciały poczuć moje dłonie i twarz, a ja czułem się bezsilny próbując się z nimi skomunikować. Spotkałem się z ich rodzicami, którzy tłumaczyli mi, na czym tak naprawdę polega wyzwanie, z jakim przyszło im się zmierzyć. Podobnie, jak ojcowi Marie Heurtin 100 lat temu, tak i nim lekarze mówili, że ich dzieci są tak upośledzone umysłowo, że nigdy nie będą w stanie komunikować się ze światem. Ich rozpacz kończyła się jednak w momencie, gdy spotykali się z instruktorami Larnay Institute, którzy potrafili nauczyć te dzieci kontaktu z innymi. Przypadek Marie Heurtin, który wymagał w większym stopniu ogromnej pracy i wytrwałości, aniżeli mistycyzmu, jest uznawany za prawdziwy cud, a techniki wymyślone przez Siostrę Małgorzatę są wykorzystywane do dzisiaj. Po wizycie w Larnay Institute wiedziałem już, że zrobię film o Marie. W Stanach każde dziecko zna Helenę Keller, głównie dzięki jej autobiografii i filmom na jej temat. We Francji niewiele osób kojarzy postać Marie Heurtin. Poza tym od dawna interesowałem się ludźmi uznawanymi za „innych”, konsekwentnie marginalizowanymi i wykluczanymi.

Stanowili oni zawsze główny temat moich filmów. W historii Marii Heurtin najbardziej poruszył mnie wyjątkowy charakter Siostry Małgorzaty i jej niezachwiane przekonanie, że uda jej się wyciągnąć tę młodą dziewczynę z wewnętrznego więzienia, w jakim się znalazła. Wiąż, jaka narodziła się między Marią a Siostrą Małgorzatą jest tym, czego siostra zakonna z samej definicji nie jest w stanie doświadczyć, czyli miłością macierzyńską. Ta więź zakłada jednak nieuniknioną separację. To ostatni etap procesu edukacji. Chciałem zrobić film, który miał być pewną formą oświecenia. Planowałem sfilmować ręce Marie, dotykającej zwierzęta, drzewa, twarze, a także inne poruszające momenty z jej życia, które w rzeczywistości były odkrywaniem przez nią języka. Chodziło o pokazanie procesu stopniowego wyzwolenia się z własnych ograniczeń, historii ponownych narodzin człowieka.

Reżyser

Jean-Pierre Améris – ur. 26.07.1961 w Lyonie. Francuski reżyser i scenarzysta, znany z takich filmów jak: Przepis na miłość (2010), Takie jest życie (2001) i Marie Heurtin (2014). Studiował w paryskiej szkole filmowej L'IDHEC. Po jej ukończeniu wrócił do rodzinnego Lyonu, gdzie wyreżyserował trzy filmy krótkometrażowe, z których jeden uhonorowany został główną nagrodą na festiwalu filmów krótkometrażowych Clermont-Ferrand. Od 1993 wyreżyserował kilkanaście filmów fabularnych. Portretuje głównie realistyczne społeczno-polityczne problemy, np. nauczyciela pracującego w okresie okupacji w filmie Le bateau de mariage, więzienie w Les aveux de l'innocent i umieranie w C'est la vie. W filmie Call Me Elisabeth (2006), poświęconym dziecięcym lękom, odszedł od realizmu, a w ostatnim obrazie Romantics Anonymous wykreował nierealną rzeczywistość opowiadając o historii, opartej na faktach. Sukces jego filmów umożliwił mu nakręcenie adaptacji powieści Victora Hugo pt. Człowiek śmiechu (Człowiek śmiechu reż. Jean-Pierre Améris z 2012, w roli tytułowej Marc-André Grondin). Jego film Poids léger pokazywany był w 2004 roku na festiwalu w Cannes w sekcji Un Certain Regard.

Filmografia

1993: Le bateau de mariage
1996: Les aveux de l'innocent
1997: Tous nos vœux de bonheur
1997: Madame Dubois – Hôtel Bellevue
1998: L'amour à vif
1999: Mauvaises fréquentations
2001: C'est la vie
2004: Poids léger
2006: Je m'appelle Élisabeth (Call Me Elisabeth)
2007: Maman est folle
2010: Les Émotifs anonymes (Romantics Anonymous)
2012: Człowiek śmiechu (L'homme qui rit)
2014: Historia Marii (Marie Heurtin)

VARIETY

Utrzymany w tradycji Cudotwórczyni Arthura Penna, ten poruszający francuski film portretuje niezwykle wysiłek siostry zakonnej włożony w nawiązanie komunikacji z głuchoniemą i niewidzącą 14-latką. Najlepszym odniesieniem jest tu Dzikie dziecko François Truffauta, opowiadające o zdziczałym samotnym chłopcu znalezionym w lesie. W filmie Amérisa brudna, rozkochana i budząca przerażenie Marie też ucieka od ludzi na najbliższe drzewo, z którego łagodna Siostra Małgorzata próbuje ją sprowadzić na dół.

SCREENDAILY

Nowy film Jeana-Pierre'a Amérisa to delikatniejsza wersja Cudotwórczyni Arthura Penna. Choć pod względem narracji jest mniej dramatyczny i ma mniej metodyczne podejście, to zachwyca wspaniałą grą Isabelle Carré i młodej Ariany Rivoire, znalezionej w instytucie dla osób niedosłyszących, z którym reżyser współpracował w trakcie kręcenia filmu. (...) Carré - która grała już wcześniej w filmach Amérisa i Rivoire dają niezwykle popis aktorskich możliwości. Ten film jest inspirowany opowieścią o niezachwianej wierze w człowieka.

Ten film jest piękny w swym niezwykle pozytywnym i jasnym przesłaniu, a mocny pod względem historii ludzkiej transformacji, o której opowiada. Rivoire, głuchoniemą francuska studentka, która nigdy wcześniej nie występowała przed kamerą, sprawia, że grana przez nią Marie jest równie ostra, jak boleśnie bezbronna.

The Seattle Times

The New York Times

Oparta na faktach Historia Marii skupia się nie tyle na nowatorskich metodach edukacji i terapii Siostry Małgorzaty, ale na jej silnej relacji z Marią. To film zaangażowany, obrazujący napięcie pomiędzy duchowym światem zakonnic a jej ziemskim oddaniem na rzecz drugiego człowieka. Miłość Siostry Małgorzaty do Boga jest niewidzialna, ale jej poświęcenie na rzecz Marie jest jasne jak słońce.

Historia Marii to coś więcej niż tylko filmowa historia oparta na faktach. Tego typu portrety są ostatnio w modzie, począwszy od poważnego wyzwania, jakim okazał się film Camille Claudel, 1915, gdzie upośledzenie umysłowe nie zostało potraktowane jako początek życiowego horroru, lecz przestrzeń do testowania rozmaitych sposobów pokonania zaawansowanej psychologicznej traumy. (...) Historia Marii wyraźnie pokazuje, że to, co kryje się pod postacią przeżyć wypartych pragnień jest po prostu czystym poczuciem przynuszenia i dramatem, silnie maskowanym przez brak możliwości kontaktu ze światem.

SLANT MAGAZINE

THE Hollywood REPORTER

Oparty na prawdziwej historii, być może nie tak dobrze znanej jak inne tego typu, ale równie intrygującej, film jest nie tylko wciągający, ale w efekcie niezwykle poruszający. (...) Jak zwykle Isabelle Carré doskonale gra swoją postać, a debiutująca na ekranie Ariana Rivoire, która jest głucha, ale widzi, zachwyca sposobem portretowania tytułowej postaci. (...) Kostiumy podkreślają w tym filmie sztywność i egalitarny charakter sióstr i ich zakonu, efektownie kontrastując ze scenografią i zdjęciami, które podkreślają piękno i niezdyscyplinowanie natury.

Kontakt

DYSTRYBUCJA

dystribucja@kondrat-media.pl
+48 607 090 197

KONDRAT-MEDIA SP. Z O.O.

Ul. Forteczna 9/3
01-540 Warszawa
NIP: 5252638989
REGON: 0000582056

PROMOCJA

promocja@kondrat-media.pl
+48 607 090 193

ADRES DO KORESPONDENCJI

ul. Stawki 3a/47
00-193 Warszawa